FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM
(första avdelningen i utökad sammansättning)
den 11 juli 1996 *

I mål T-161/94,

Sinochem Heilongjiang, bolag bildat enligt kinesisk rätt, Harbin (Kina), företrätt av Izzet M. Sinan, barrister, England och Wales, med delgivningsadress i Luxemburg hos advokatbyrån Arendt et Medernach, 8-10, rue Mathias Hardt,

sökande,

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av de juridiska rådgivarna Erik H. Stein och Ramon Torrent, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Hans Jürgen Rabe, Hamburg och Bryssel, med delgivningsadress i Luxemburg hos Bruno Eynard, generaldirektör för Europeiska investeringsbankens rättsavdelning, 100, boulevard Konrad Adenauer,

svarande,

med stöd av

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Eric L. White, rättstjänsten, i egenskap av ombud, biträdd av Claus-Michael Happe, nationell tjänsteman med förordnande vid kommissionen, med delgivningsadress i Luxemburg hos Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg,

intervenient,

* Rättegångsspråk: engelska.

angående en talan om ogiltigförklaring av rådets förordning (EEG) nr 3434/91 av den 25 november 1991 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av oxalsyra med ursprung i Indien eller Kina (EGT nr L 326, s. 6),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden A. Saggio, samt domarna C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos, V. Tiili och R. M. Moura Ramos,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 23 januari 1996,

följande

Dom

1 År 1982 införde rådet en slutgiltig antidumpningstull på import till gemenskapen av oxalsyra med ursprung i Kina och genomförde det slutgiltiga uttaget av det belopp som säkerställdes i form av en preliminär tull på oxalsyra från Kina och

Tjeckoslovakien (förordning (EEG) nr 1283/82 av den 17 maj 1982, EGT nr L 148, s. 37 [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]).

2 Det förfarande för omprövning av antidumpningsåtgärder som inleddes år 1987 avslutades den 12 december 1988 genom kommissionens beslut 88/623/EEG om godkännande av de undertecknade överenskommelserna inom ramen för förfarandet för omprövning avseende import av oxalsyra från Kina och Tjeckoslovakien (EGT nr L 343, s. 34) [vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]. Ansvaret avseende import av oxalsyra från Kina lades på bolaget Sinochem Beijing. Detta ansvar omfattade, enligt den tolkning som gemenskapernas institutioner gjorde, all export av oxalsyra från Kina.

3 År 1990 mottog kommissionen ett klagomål från bolaget Destilados Agricolos Vimbodi SA (nedan kallat DAVSA), i vilket detta begärde en omprövning av de antidumpningsåtgärder som avsåg import av oxalsyra med ursprung i Kina och Tjeckoslovakien, samt att ett förfarande riktat mot import av oxalsyra från Indien skulle inledas.

4 Till följd av detta klagomål översände kommissionen ett frågeformulär till de kinesiska, tjeckoslovakiska och indiska exportörer den ägde kännedom om. Detta frågeformulär åtföljdes av bland annat en skrivelse i vilken exportörerna informerades om att kommissionen, för det fall att de inte skulle tillhandahålla de uppgifter kommissionen efterfrågat, kunde grunda sitt beslut på de "uppgifter som är tillgängliga", i enlighet med artikel 7.7 b i rådets förordning (EEG) nr 2423/88 av den 11 juli 1988 om skydd mot dumpad eller subventionerad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska ekonomiska gemenskapen (EGT nr L 209, s. 1, nedan kallad grundförordningen).

5 De enda två kinesiska exportörer som kommissionen kände till var China National Medicine and Health Products Import/Export Corporation och Sinochem Beijing.

Det första bolaget besvarade inte frågeformuläret. Sinochem Beijing informerade kommissionen om att för det första hade det inte hade brutit mot sitt åtagande av år 1988 och för det andra att ett stort antal exportörer inte längre löd under det sedan början av år 1988, på grund av reformen av det kinesiska utrikeshandelssystemet, och att dessa således kunde exportera oxalsyra till gemenskapen till priser som kunde vara lägre än de priser som slagits fast i överenskommelsen.

6 Sinochem Beijing gav ett nekande svar på kommissionens begäran om att detta skulle vidarebefordra frågeformuläret till de andra exportörerna och föreslog kommissionen att denna skulle vända sig till den kinesiska handelskammaren för importörer och exportörer av metaller, mineraler och kemiska produkter. Kommissionen erhöll från handelskammaren en lista över exportörer och producenter av oxalsyra till vilka kommissionen tillsände frågeformulär och skrivelser liknande dem som hade tillsänts Sinochem Beijing.

7 Sökanden var den enda kinesiska exportören som svarade, genom skrivelse av den 24 december 1990. Kommissionen svarade på detta genom ett telexmeddelande av den 27 februari 1991 som löd enligt följande: "[M]ed beaktande av att ert svar på frågeformuläret ... är mycket ofullständigt och otillräckligt, i synnerhet avseende den väsentliga frågan avseende er försäljning till gemenskapen under de första åtta månaderna av år 1990 och era försäljningsvillkor, informeras ni härmed om att kommissionen har för avsikt att dra sina slutsatser på grundval av de uppgifter som är tillgängliga i enlighet med artikel 7.7 b i [grund]förordningen". Sökanden svarade inte på detta telexmeddelande.

8 Genom förordning (EEG) nr 1472/91 av den 29 maj 1991 införde kommissionen en preliminär antidumpningstull på import till gemenskapen av oxalsyra med ursprung i Indien och Kina (EGT nr L 138, s. 62, nedan kallad förordning nr 1472/91)[vid översättningen fanns ingen svensk version att tillgå]. I punkt 13 i förordningen anger kommissionen, med hänvisning till artikel 2.5 i grundförordningen, att den har varit tvungen att beakta att Folkrepubliken Kina inte är ett land med marknadsekonomi. I punkt 22 i förordning nr 1472/91 förklaras av kommissionen att: "[i] fråga om Folkrepubliken Kina har kommissionen, i avsaknad av

tillfredsställande svar på sitt frågeformulär, dragit sina preliminära slutsatser på grundval av tillgängliga uppgifter, det vill säga de som förekommer i klagomålet, vilket medför att de använda priserna motsvarar vad som tillhandahållits av den enda importör som samarbetat", och att "kommissionen på grundval av detta har konstaterat en underprissättning på i medeltal 25,05 procent under de åtta första månaderna av år 1990". I punkt 43 har kommissionen tillagt att "[v]ad avser Folkrepubliken Kina har kommissionen beaktat det förhållandet att landet, trots att det förelegat en överenskommelse, har fortsatt med sitt dumpningsförfarande som har bidragit till den allvarliga skada som har åsamkats den berörda gemenskapsindustrin". Till följd av detta fastställs i artikel 1 i förordning nr 1472/91 den preliminära antidumpningstullen på import av oxalsyra med ursprung i Kina till 20,3 procent. I artikel 3 föreskrivs att "utan hinder av bestämmelserna i artikel 7.4 b i [grund]förordningen, kan de berörda parterna skriftligen meddela sin ståndpunkt och begära att kommissionen skall höra dem innan utgången av en frist på tre månader räknat från ikraftträdandet av denna förordning". I enlighet med artikel 4 trädde förordning nr 1472/91 i kraft den 2 juni 1991.

9 Genom ett telexmeddelande av den 8 juli 1991 till kommissionen begärde sökanden att få bli hörd senast i september. I samma telexmeddelande begärde sökanden att få lämna in sin skriftliga inlaga innan den skulle höras och att få insyn i den icke-konfidentiella akten för att kunna ta del av de fakta på vilka kommissionen grundade sin beräkning av utrymmet för den preliminära antidumpningstullen.

10 Med kommissionens tillåtelse inkom sökanden med sin skriftliga inlaga den 2 september 1991 och den 4 september 1991 hördes denne. Kommissionen nekade emellertid att ge tillträde till den information som sökanden hade begärt, med motiveringen att denna begäran inte inkommit inom den frist som föreskrivs i artikel 7.4 c i grundförordningen. Kommissionen uttalade också att den inte var skyldig att formellt beakta den skriftliga inlagan, eftersom den inte erhållit denna inlaga inom den i artikel 3 i förordning nr 1472/91 föreskrivna fristen. Dock gick kommissionen på förslag av sökandens rådgivare med på att beakta sökandens skriftliga inlaga som ett "sammandrag".

11 Vid sammanträdet samt i den brevväxling som pågick mellan mitten av september och slutet av november 1991 vidhöll både sökanden och kommissionen sina respektive ståndpunkter. Sökanden påstod att den hade tillhandahållit all information som rimligtvis kunde anses omfattas av frågeformuläret, inbegripet de fakturor som avsåg dennes export till gemenskapen under undersökningsperioden (från och med den 1 april 1989 till och med den 31 augusti 1990). Kommissionen å sin sida påstod att sökandens svar på frågeformuläret var ofullständiga och att sökanden följaktligen hade brustit i sin skyldighet att samarbeta.

12 Genom förordning (EEG) nr 2833/91 av den 23 september 1991 förlängde rådet tillämpningstiden för den preliminära antidumpningstullen på import av oxalsyra från Indien och Kina med en period av högst två månader (EGT nr L 272, s. 2).

13 Den 5 november 1991 föreslog kommissionen rådet att införa en slutgiltig antidumpningstull på import av oxalsyra från Indien och Kina (COM (91) 437 slutgiltig).

14 Den 25 november 1991 införde rådet genom den tvistiga rättsakten en slutgiltig antidumpningstull på import av oxalsyra från Indien och Kina och följde därmed, vad avser importen av oxalsyra från Kina, helt de slutsatser som hade gjorts av kommissionen i förordning nr 1472/91.

Förfarande

15 Det är under dessa omständigheter som sökanden har väckt denna talan, genom en ansökan som inkom till kansliet den 27 februari 1992. Talan registrerades under nummer C-61/92.

16 Genom beslut av den 30 september 1992 tillät domstolens ordförande kommissionen att intervenera i målet till stöd för svarandens yrkanden.

17 Genom en skrivelse av den 20 januari 1994 översände sökanden ett sakkunnigutlåtande från ett kinesiskt universitet avseende dess rättsliga status. Det begärdes att domstolen skulle lägga detta sakkunnigutlåtande till akten.

18 I rådets beslut 94/149/EKSG, EG av den 7 mars 1994 om ändring av beslut 93/350/Euratom, EKSG, EEG om ändring av beslut 88/591/EKSG, EEG, Euratom om inrättandet av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (EGT nr L 66, s. 29), föreskrivs att förstainstansrätten, från och med den 15 mars 1994, är behörig att handlägga talan som väckts av fysiska eller juridiska personer i enlighet med artiklarna 173, 175 och 178 i EG-fördraget i fråga om åtgärder som har vidtagits vid dumpning och subventioner. Av denna anledning hänsköt domstolen genom beslut av den 18 april 1994 mål C-61/92 till förstainstansrätten. Talan registrerades vid förstainstansrättens kansli under nummer T-161/94.

19 Förstainstansrätten biföll begäran om att det sakkunnigutlåtande om sökandens rättsliga status som denna översänt skulle läggas till akten.

20 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten att påbörja det muntliga förfarandet utan att vidta några åtgärder för föregående bevisupptagning. Inom ramen för åtgärder för organisation av förfarandet anmodades emellertid parterna att skriftligen besvara vissa frågor före den muntliga förhandlingen.

21 Parternas yrkanden och deras svar på förstainstansrättens muntliga frågor hördes under det muntliga förfarandet den 23 januari 1996. När förhandlingen hade avslutats anmodade förstainstansrätten sökanden att till kansliet lämna in det tillstånd

att bedriva näring den hade vid tiden för talans väckande. Efter att ha erhållit detta dokument samt svarandens och intervenientens åsikter avseende detta avslutade förstainstansrätten förfarandet.

Parternas yrkanden

22 I sin ansökan har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— ogiltigförklara rådets förordning 3434/91 av den 25 november 1991 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av oxalsyra med ursprung i Indien eller Kina (EGT nr L 326, s. 6, nedan kallad förordning nr 3434/91), och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

23 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— avvisa talan,

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

24 I sin replik har sökanden yrkat att förstainstansrätten skall

— förklara att talan kan tas upp till prövning,

— ogiltigförklara förordning 3434/91 helt eller till den del den angår sökanden, och

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Intervenienten har yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa eller, i andra hand, ogilla talan.

Om upptagande till sakprövning

26 Svaranden och intervenienten har i huvudsak åberopat två grunder för rättegångshinder. Den första grunden avser frågan om sökanden är en juridisk person. Den andra grunden avser att sökanden inte berörs personligen.

Den första grunden för rättegångshinder

Parternas argument

27 Rådet och kommissionen anser att talan inte kan prövas först och främst på grund av att sökanden inte är en juridisk person i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget. Det förhållandet att sökanden inte är en juridisk person skulle följa av att denne endast är en lokal filial till Sinochem. Denne skulle alltså utgöra en del av Sinochem Beijing och inte vara en särskild juridisk enhet.

28 Gemenskapsinstitutionerna har dessutom understrukit att sökanden, då den väckte talan, inte lade fram något tillstånd att bedriva näring som i enlighet med kinesisk rätt skulle fastställa att denne är en juridisk person. Dessutom gäller det tillstånd som sökanden på begäran tillsände förstainstansrätten och som denne troligen hade redan då den väckte talan, likafullt inte som ett bevis på att den var en juridisk person. I detta avseende har gemenskapsinstitutionerna påpekat att tillståndet är från tiden före antagandet av en ny kinesisk lag avseende registrering av företag som juridiska personer.

29 Sökanden har tillbakavisat rådets och kommissionens påstående om att denne skulle sakna självständighet att fatta affärsbeslut. Den påpekar att Folkrepubliken Kina har genomgått stora ekonomiska förändringar som tagit sig uttryck i ett avskaffande av den kontroll som staten utövade över bolag som utförde affärstransaktioner. Vad avser Sinochem-gruppen har sökanden angett att denna har omorganiserats till självständiga bolag på provinsnivå och att sökanden själv är ett av dessa bolag som självständigt exporterar de produkter som har tillverkats av fabrikerna i Heilongjiang-provinsen till sina egna kunder och till priser den själv fastställer i konkurrens med andra bolag. Det framgår dessutom av det administrativa förfarandet som utgör ursprunget till talan att kommissionen själv har ansett att sökanden är en självständig aktör.

30 Utöver detta framgår sökandens egenskap av en fristående juridisk enhet klart av dess stadgar, samt av det tillstånd att bedriva näring som inlämnades till förstainstansrätten på dennas begäran och som var daterat den 15 april 1988, det vill säga långt innan talan väcktes.

Förstainstansrättens bedömning

31 Förstainstansrätten har påpekat att frågan huruvida en talan om ogiltighet, som väckts av en enhet enligt artikel 173 i EEG-fördraget, kan prövas i första hand beror på om denna enhet är en juridisk person. Det framgår av domstolens rättspraxis att en sökande i det gemenskapsrättsliga domstolsförfarandet anses vara en juridisk person om den senast då tiden för överklagande gått ut har blivit en juridisk person på grundval av det rättssystem som är tillämpligt på dess bildande (domstolens dom av den 27 november 1984, Bensider m. fl. mot kommissionen, 50/84, Rec. s. 3991, punkterna 7 och 8), eller om den av gemenskapsinstitutionerna har behandlats som en självständig juridisk enhet (domstolens domar av den 8 oktober 1974, Union syndicale, Massa och Kortner mot rådet, 175/73, Rec. s. 917, punkt 11—13, och av den 8 oktober 1974, Syndicat général du personnel mot kommissionen, 18/74, Rec. s. 933, punkt 7—9).

32 Det skall därefter påpekas att det i artikel 38.5 a i domstolens rättegångsregler och i artikel 44.5 a i förstainstansrättens rättegångsregler föreskrivs att sökanden, om den är en civilrättslig juridisk person, till sin ansökan skall bifoga sina stadgar eller ett nytt utdrag ur handelsregistret eller ett utdrag ur ett föreningsregister eller vilket annat bevis som helst på dess rättsliga existens.

33 I detta fall har sökanden på förstainstansrättens anmodan lagt fram ett tillstånd, daterat den 15 april 1988, i vilket det bekräftas att denne har registrerats av myndigheterna i Heilongjiang som ett bolag med eget kapital och en fristående

bokföring. Förstainstansrätten anser att detta dokument har verkan som ett utdrag som bevisar sökandens rättsliga existens i den mening som avses i de ovan nämnda bestämmelserna.

34 Även om man, såsom svaranden och intervenienten understrukit, skulle anta att endast bolag som har registrerats i enlighet med den nya kinesiska lagen, som promulgerades den 3 juni 1988 och trädde i kraft den 1 juli 1988, skulle vara juridiska personer framstår det som om sökanden är en juridisk person enligt artikel 173 i EEG-fördraget, eftersom den av gemenskapsinstitutionerna har behandlats som en självständig juridisk enhet under det administrativa förfarandet. Kommissionen har i enlighet med detta haft en omfattande skriftväxling med sökanden och godtagit denne som motpart då parterna hördes. Under dessa omständigheter kan svaranden och intervenienten inte förneka sökanden en ställning som självständig juridisk person under det rättegångsförfarande som följer på det administrativa förfarandet.

35 Det följer av ovannämnda fakta att sökanden vid den tidpunkt den väckte talan var en juridisk person i den mening som avses i artikel 173 i EEG-fördraget.

Den andra grunden för rättegångshinder

Parternas argument

36 Rådet och kommissionen har hävdat att sökanden inte är personligen berörd av den tvistiga förordningen i den mening som avses i artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget.

37 Till stöd för detta konstaterande har de påpekat att exportörerna i länder som inte har tillämpat marknadsekonomi är beroende av staten för affärsbeslut och att förfarandena och förordningarna avseende antidumpning följaktligen i sådana fall inte riktar sig mot de olika exportörerna utan mot den berörda staten. Införandet och beräkningen av antidumpningstullar på produkter med ursprung i länder som inte har tillämpat marknadsekonomi skulle faktiskt inte grunda sig på de särskilda omständigheterna för varje exportör utan för de särskilda omständigheterna för de berörda länderna. Om man skulle bestämma antidumpningstullen för varje exportör för sig skulle den berörda staten strax börja exportera uteslutande genom den exportör som erlägger den lägsta antidumpningstullen. I frånvaro av ett individualiserat system anser rådet och kommissionen att endast staten eller de organ eller statliga företag som är ansvariga för exporten av produkten i fråga kan anses personligen berörda av införandet av en antidumpningstull.

38 Enligt kommissionen kan sökanden undgå tillämpningen av denna princip endast om den visar att den fullkomligt självständigt fattar alla beslut av kommersiell natur. De handlingar som sökanden har bifogat sin ansökan tyder emellertid på motsatsen. Särskilt artikel 2 i sökandens stadgar visar att dess huvudsakliga syfte är att få in utländsk valuta till Folkrepubliken Kina. Den skulle således fullgöra sina uppgifter inom ramen för ett socialistiskt samhälle i stället för att styras på grundval av marknadens krav.

39 Kommissionen har tillagt att det förhållandet att sökanden har deltagit i antidumpningsförfarandet inte är tillräckligt för att den skall ges rätt att väcka talan vid gemenskapens domstolar. Till stöd för denna ståndpunkt har den åberopat domstolens dom av den 8 juli 1987, Sermes mot kommissionen (279/86, Rec. s. 3109, punkt 19), i vilken domstolen uttalade att sökandens argument, som gick ut på att dennes deltagande i de successiva faserna i den undersökning som hade gjorts av kommissionen borde medföra att dennes talan kunde tas upp till prövning, inte heller kunde godtas, eftersom distinktionen mellan förordning och beslut endast grundar sig på rättsaktens natur och de rättsliga effekter denna får och inte det sätt på vilket den antagits.

40 Rådet har påpekat att även om sökanden vore ett statligt organ skulle det inte beröras personligen, eftersom det, såsom det självt har medgett, endast är en mellanhand i affärshänseende som exporterar produkter som har producerats av andra bolag. I sin egenskap av mellanhand skulle sökanden vara oberoende, eftersom den inte är knuten till någon viss producent. Dock skulle det på grund av riskerna för kringgående vara onödigt att ta ut individuella antidumpningstullar av företag som inte är några egentliga producenter-exportörer. Producenterna skulle omedelbart rikta sig till den mellanhand av vilken lägst antidumpningstull togs ut.

41 Rådet har slutligen ansett att talan dessutom inte kan tas upp till prövning, eftersom sökanden har begärt att hela förordning nr 3434/91 skall ogiltigförklaras trots att den förordningen föreskriver ett flertal antidumpningstullar, i synnerhet på import av oxalsyra med ursprung i Folkrepubliken Kina och import av oxalsyra med ursprung i Indien. I detta sammanhang har rådet understrukit att det framgår av en fast rättspraxis att en förordning i vilken det föreskrivs olika antidumpningstullar för ett antal företag endast berör dessa personligen avseende de bestämmelser som påför en individuell antidumpningstull och fastställer beloppet på denna (domstolens dom av den 10 mars 1992, Ricoh mot rådet, C-174/87, Rec. s. I-1335). Dock har sökanden inte ens i andra hand begärt att förordningen skall ogiltigförklaras på grund av att denne påverkas av den antidumpningstull som påförs import av oxalsyra med ursprung i Folkrepubliken Kina.

42 Sökanden anser att den är direkt och personligen berörd av förordning nr 3434/91. Sökanden har hänvisat till dom av den 21 februari 1984, Allied Corporation m. fl. mot kommissionen (239/82 och 275/82, Rec. s. 1005, punkt 12), i vilken domstolen avgjorde att de rättsakter genom vilka antidumpningstullar införs är av sådan karaktär att de direkt och personligen berör de av producent-och exportföretagen som kan visa att de har utpekats i kommissionens eller rådets rättsakter eller har berörts av förarbetena. Sökanden har medgett att de upplysningar som har lagts fram av företaget i det nämnda målet hade använts av kommissionen och rådet för att bestämma beloppet av antidumpningstullen, vilket inte är fallet i detta mål. Den understryker emellertid, för det första, att den hela tiden av kommissionens företrädare i detta ärende har behandlats som en part i förfarandet och, för det andra,

att det just är kommissionens och rådets vägran att använda de upplysningar som den har lagt fram som har lett till tvisten. Det skulle vara oriktigt om gemenskapens institutioner skulle dra nytta av denna vägran för att från gemenskapsdomstolens kontroll undandra den slutliga rättsakten, för vilken nämnda vägran var avgörande.

43 Vad avser rådets påstående att oberoende kommersiella mellanhänder inte är personligen berörda av antidumpningsförordningarna, har sökanden anmärkt att en sådan princip skulle innebära att ingen aktör skulle kunna väcka en talan vid gemenskapens domstolar i ett system där producenter och exportörer inte är knutna till varandra, förutom de som anges i förordningen eller de vars upplysningar har använts av gemenskapens institutioner. Denna princip finns emellertid inte enligt sökanden, vilket för övrigt påvisas av det faktum att rådet inte har åberopat något rättsfall till stöd för sin argumentation.

44 Vad beträffar den kritik rådet har riktat mot sökanden för att denna har begärt att förordning nr 3434/91 skall ogiltigförklaras i sin helhet, har sökanden understrukit att det i det av rådet nämnda målet Ricoh mot rådet handlade om japanska företag som rådet hade påfört antidumpningstullar som var individuellt beräknade för var och en av dem. Domstolens resonemang som går ut på att ett bolag endast kan begära ogiltigförklaring av bestämmelser som ålägger detta en särskild antidumpningstull är logiskt och godtagbart i det sammanhang som det nämnda målet avser, men det är ologiskt i ett fall då en antidumpningstull avser bolag i ett land som tillämpar planekonomi som Folkrepubliken Kina. I fall som avser produkter från länder som inte tillämpar marknadsekonomi har nämligen antidumpningstullar nästan aldrig beräknats och påförts på grundval av individuella kriterier. Om det resonemang som fördes av domstolen i målet Ricoh mot rådet således tillämpades på bolag från länder som inte tillämpar marknadsekonomi skulle detta leda till det oacceptabla resultatet att ingen av dessa skulle kunna väcka talan direkt vid gemenskapsdomstolen. Sökanden påpekar att den inte eftersträvar något annat än en ändring av förordning nr 3434/91 till den del den berörs av denna.

Förstainstansrättens bedömning

45 Förstainstansrätten påminner inledningsvis om att även om de förordningar genom vilka det införs antidumpningstullar enligt kriterierna i artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget till sin natur och genom sin räckvidd är av normativt slag, eftersom de är tillämpliga på huvuddelen av de berörda ekonomiska aktörerna, är det lika fullt inte uteslutet att bestämmelserna kan avse vissa ekonomiska operatörer personligen (se domstolens dom av den 16 maj 1991, Extramet Industrie mot rådet, C-358/89, Rec. s. I-2501, punkt 13).

46 Det har således medgivits att rättsakter genom vilka antidumpningstullar införs är sådana att de kan beröra producent-och exportföretag direkt och personligen, om de kan visa att de har angetts i kommissionens eller rådets rättsakter eller berörts av de förberedande undersökningarna (se domstolens domar Allied Corporation m. fl. mot kommissionen, ovannämnd, punkt 12, av den 23 maj 1985, Allied Corporation m. fl. mot rådet, 53/83, Rec. s. 1621, punkt 4, och Extramet industrie mot rådet, ovannämnd, punkt 15) eller mer generellt varje ekonomisk aktör som kan visa på förekomsten av vissa för denna specifika egenskaper vilka, i fråga om åtgärden i fråga, skiljer den från varje annan ekonomisk aktör (se den ovannämnda domen Extramet Industrie mot rådet, punkterna 16 och 17).

47 Det skall konstateras att sökandeföretaget i detta fall har varit intensivt inblandat i den förberedande undersökningen. Den har bland annat besvarat kommissionens frågeformulär och inkommit med ett skriftligt yttrande. Dessutom har sökanden infunnit sig vid kommissionens lokaler för att kunna försvara sig vid ett sammanträde som hölls av kommissionen i detta syfte. Slutligen har den haft en regelbunden korrespondens med kommissionen. Alla sökandens upplysningar och argument har för övrigt mottagits och utvärderats av kommissionen. Det står således klart att sökanden, såväl ur sin egen synvinkel som ur kommissionens, har varit en part som deltagit i den förberedande undersökningen och att dess ställning har granskats av kommissionen inom ramen för det förfarande som leder till införandet av antidumpningstullen. I motsats till vad rådet har anfört under det muntliga förfarandet, ifrågasätts inte denna slutsats av det faktum att kommissionen slutligen beslutade att inte beakta de upplysningar som ingetts av sökanden och som avser sakfrågan i målet.

48 Det följer av dessa fakta att sökanden har varit berörd av de förberedande undersökningarna, i den mening som avses i ovannämnda rättspraxis. Dessutom är den det enda kinesiska företag som har deltagit i undersökningen, vilket utgör ett förhållande som, i fråga om den åtgärd som utgör föremål för undersökningen, kan särskilja den i förhållande till varje annan ekonomisk aktör.

49 Av det föregående följer att sökanden berörs direkt och personligen av förordning nr 3434/91. Denna slutsats kan inte kullkastas av det faktum att sökanden i sin ansökan inte uttryckligen har begränsat sin talan till den del av förordning nr 3434/91 som avser import från Folkrepubliken Kina. I detta avseende skall det konstateras att ingen av de grunder och argument som har framförts av sökanden kan påverka den del av förordning nr 3434/91 som avser import från Indien. Under dessa omständigheter har ansökan underförstått men tydligt till enda syfte att förordning nr 3434/91 skall ogiltigförklaras till den del sökanden påverkas av den antidumpningstull som har påförts import av oxalsyra från Folkrepubliken Kina.

50 Det följer av de föregående överväganden sedda tillsammans att talan kan prövas i sak.

Sakfrågan

51 Sökanden har i huvudsak åberopat tre grunder. Den första grunden går ut på att kommissionen och rådet har överträtt artiklarna 2.8 a och 7.7 b i grundförordningen. Den andra grunden går ut på en överträdelse av artikel 7.4 c i grundförordningen och ett åsidosättande av rätten till försvar. Den tredje grunden går ut på att kommissionen och rådet har överträtt artikel 4.1 i grundförordningen.

Den första grunden som går ut på att kommissionen och rådet har överträtt artiklarna 2.8 a och 7.7 b i grundförordningen

Parternas argument

52 I artikel 2.8 a i grundförordningen föreskrivs att "[e]xportpriset skall vara det pris som faktiskt betalas eller skall betalas för varan när den exporteras till gemenskapen". I artikel 7.7 b i grundförordningen föreskrivs att "[i] de fall då en intresserad part ... vägrar åtkomst till eller eljest underlåter att inom rimlig tid tillhandahålla nödvändiga uppgifter eller väsentligt försvårar undersökningen, får preliminära eller slutgiltiga, positiva eller negativa slutsatser dras på grundval av de uppgifter som är tillgängliga. Om kommissionen finner att en intresserad part ... har lämnat oriktiga eller vilseledande uppgifter, får den bortse från dessa uppgifter och avvisa alla krav som bygger på dem".

53 Sökanden har påmint om att dennes svar på kommissionens frågeformulär innehöll all nödvändig information, bland annat fakturorna för försäljningen under den del av år 1989 som omfattades av undersökningsperioden och nämnt att ingen försäljning hade ägt rum under år 1990. Följaktligen borde kommissionen och rådet ha fastställt exportpriset på grundval av artikel 2.8 a i grundförordningen och inte artikel 7.7 b i grundförordningen, vilken endast är tillämplig om den berörda parten inte medverkar tillräckligt i undersökningen.

54 Sökanden anser att varje exportör som deltar i undersökningen har rätt till ett individuellt fastställande, som grundar sig på karaktären av dennes egen exportförsäljning. Enligt sökanden försvinner inte denna rättighet på grund av att Folkrepubliken Kina inte tillämpar marknadsekonomi. Kommissionen har nämligen aldrig genom ett beslut av rådet, grundat på artikel 113 i fördraget, getts befogenhet att följa en annan politik gentemot länder som tillämpar planekonomi, förutom vad gäller beräknandet av normalvärdet för vilket det i artikel 2.5 i grundförordningen föreskrivs en annan behandling. Kommissionens schablonmässiga beräkningar

skulle för vissa exportörer medföra resultat som inte överensstämmer med artikel 13.3 i grundförordningen, i vilken det föreskrivs att beloppet av den slutgiltiga antidumpningstullen inte får överskrida den fastställda dumpningsmarginalen.

55 Dessutom har sökanden angett att de "tillgängliga uppgifter" som kommissionen och rådet har grundat sig på, det vill säga de fakta som förekommer i ansökan, är oriktiga och visar på partiskhet. Den har påstått att förutom de fakta som den har lämnat in var ett flertal källor, innehållande mer exakta och objektiva upplysningar än de fakta som ansökan innehöll, tillgängliga för gemenskapsinstitutionerna, närmare bestämt statistik från Eurostat, fakta från importören Hunan Bremen som hade besvarat ett frågeformulär avsett för importörerna, och de faktauppgifter som hade lämnats av en kund som besvarat samma frågeformulär, Metallurgie Hoboken Overpelt.

56 Rådet har påstått att frågan om sökanden har samarbetat eller inte är irrelevant, eftersom gemenskapsinstitutionerna i varje fall inte kunde använda de upplysningar som lämnats av sökanden för att fastställa exportpriset.

57 Av statistiken från Eurostat framgår att det har förekommit omfattande export av oxalsyra från Folkrepubliken Kina till gemenskapen under år 1990 och att denna export har skett till avsevärt lägre priser än de som tillämpades år 1989. Med hänsyn till att sökanden har påstått att den inte exporterat under år 1990 och i frånvaro av svar på frågeformuläret från de andra kinesiska exportörerna, hade gemenskapsinstitutionerna faktiskt inte haft något annat val än att fastställa exportpriset med hjälp av en källa som inte var kinesisk. Rådet misstänker dessutom att många av exportörerna beslutade att inte svara på frågeformuläret, eftersom de hoppades att gemenskapsinstitutionerna skulle grunda sina slutsatser på enbart sökandens svar. Rådet har tillagt att det dessutom är tveksamt om de upplysningar som har lämnats av sökanden är riktiga.

58 Vad avser avgörandet av vilka uppgifter som skall användas har rådet påpekat att gemenskapsinstitutionerna har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning vid bestämmandet av vilka upplysningar som skall anses som "tillgängliga fakta". Dessutom är ingen av de källor som har angetts av sökanden tillförlitliga. De priser som förekommer i statistiken från Eurostat motsvarar inte de verkliga priserna, vilket man inser av de bevis som kommissionen förfogar över. De siffror som angetts av Hunan Bremen är inte heller representativa, eftersom detta bolag endast har en kinesisk leverantör med vilken det ingår i ett joint venture. De priser som angetts av Metallurgie Hoboken Overpelt kan inte anses som exportpriser, eftersom nämnda bolag inte köper direkt från kinesiska exportörer utan från andra importörer inom gemenskapen.

59 Kommissionen har i första hand påstått att sökandens svar på frågeformuläret är föga tillförlitligt med beaktande av de olika motsägelser som det innehåller. Kommissionen har hänvisat till sin skrivelse av den 8 november 1991 för ytterligare förklaringar i detta avseende.

60 I andra hand har kommissionen tillagt några siffror som stöder rådets resonemang avseende det förhållandet att de uppgifter som har lämnats av sökanden inte är representativa. Under undersökningsperioden exporterade kineserna 3 505 ton oxalsyra till gemenskapen. Sökanden har enligt egen uppgift endast exporterat 500 ton. Det skulle emellertid vara omöjligt att göra några beräkningar med utgångspunkt från en så liten del av volymen.

61 Slutligen har kommissionen, avseende vilken källa som skall användas, utöver rådets argument tillagt att de siffror avseende värdet på oxalsyran, vilka förekommer i statistiken från Eurostat, inte kan användas på grund av att dessa siffror avser även andra produkter än oxalsyra.

Förstainstansrättens bedömning

62 Förstainstansrätten påpekar inledningsvis att kommissionen har skickat frågeformulär till alla kinesiska exportörer av oxalsyra som förekommer på den lista som kommissionen har erhållit från kinesiska handelskammaren för importörer och exportörer av metaller, mineraler och kemiska produkter, och att endast det frågeformulär som har fyllts i av sökanden har återsänts till den.

63 Det skall därefter konstateras att den export som har utförts av sökanden under undersökningsperioden, och som har uppgetts i dennas svar på frågeformuläret, endast utgör en begränsad andel i förhållande till all den export som har utförts av kinesiska företag under samma tidsperiod. Sökanden har således angett att den har exporterat 500 ton till gemenskapen under den del av undersökningsperioden som förlöpte under år 1989 och förnekat att den skulle ha exporterat under år 1990. Med beaktande av att den totala exporten från Kina under undersökningsperioden uppgick till flera tusen ton, anser förstainstansrätten att de upplysningar som sökanden har gett inte är tillräckligt representativa för att gemenskapsinstitutionerna skall kunna göra tillförlitliga bedömningar.

64 Med beaktande av de kinesiska exportföretagens vägran att samarbeta, med undantag för sökanden, och av att de fakta som sökanden har lämnat inte är tillräckligt representativa, anser förstainstansrätten att gemenskapsinstitutionerna med rätta har beslutat att tillämpa artikel 7.7 b i grundförordningen och göra bedömningar grundade enbart på fakta som var praktiskt användbara. Det följer dessutom av samma omständigheter att gemenskapsinstitutionerna inte hade någon möjlighet att beräkna och införa en individuell antidumpningstull för varje kinesisk exportör. Även om införandet av en individuell antidumpningstull för sökanden skulle ha varit möjligt, skulle det, med beaktande av risken för kringgående, inte ha varit genomförbart att i den ifrågasatta förordningen parallellt ha dels en individuell antidumpningstull för sökanden och dels en annan högre antidumpningstull för alla de andra kinesiska exportörerna.

65 I fråga om de andra källorna, som inte var kinesiska, anser förstainstansrätten att gemenskapsinstitutionerna inte har gjort någon uppenbar felbedömning när de anförde att de inte kunde dra några tillförlitliga slutsatser på grundval av statistiken från Eurostat och de siffror som hade ingetts av företagen Hunan Bremen och Metallurgie Hoboken Overpelt. I detta avseende skall det påpekas att gemenskapsinstitutionerna har studerat ovan nämnda statistik och sifferuppgifter och att de har anmärkt dels att det i statistiken inte finns några fristående sifferuppgifter för produkten i fråga och att den dessutom inte återger priset för inköp från de kinesiska exportörerna utan återförsäljningspriset inom gemenskapen, dels att de siffror som ingetts av företagen Hunan Bremen och Metallurgie Hoboken Overpelt inte avsåg direkta transaktioner med de kinesiska exportörerna. Under dessa omständigheter har gemenskapsinstitutionerna inom de juridiska begränsningarna kunnat sluta sig till att de fakta som förekom i klagomålet var "de enda som var tillgängliga" i den mening som avses i artikel 7.7 b i grundförordningen.

66 Således har gemenskapsinstitutionerna, genom att grunda sina beräkningar på uppgifter från klagandeföretaget och inte på sökandens svar på frågeformuläret och de tillhörande fakturorna, varken överträtt artikel 2.8 a eller artikel 7.7 b i grundförordningen.

67 Av det föregående följer att den första grunden skall ogillas.

Den andra grunden som går ut på en överträdelse av artikel 7.4 c i grundförordningen och ett åsidosättande av principen om rätten till försvar

Parternas argument

68 I artikel 7.4 b i grundförordningen föreskrivs att "[e]xportörer ... av den undersökta varan ... kan begära att bli underrättade om de väsentliga omständigheter och

överväganden som ligger till grund för den planerade rekommendationen att införa slutgiltiga tullar". I samma artikel under c i aa föreskrivs att begäran skall vara skriftlig och ställas till kommissionen. Under c i cc föreskrivs vidare att begäran om uppgifter i de fall då en tillfällig tull har tillämpats skall inkomma senast en månad efter det att tullens införande har offentliggjorts. Slutligen föreskrivs under c ii samt c iii i samma artikel på vilka sätt kommissionen får lämna de uppgifter som begärts och inom vilken frist detta skall göras.

69 Sökanden har påstått att kommissionen, genom att ha vägrat att lämna någon som helst uppgift avseende beräkningen av storleken på de preliminära antidumpningstullarna, har överträtt nämnda bestämmelse i grundförordningen. Den stöder sig på domstolens dom av den 27 juni 1991, Al-Jubail Fertilizer och Saudi-Arabian Fertilizer mot rådet (C-49/88, Rec. s. I-3187, punkt 15—17), i vilken domstolen ansåg att det "vid tolkningen av artikel 7.4 i grundförordningen är viktigt att beakta i synnerhet de krav som skall uppfyllas för att följa principen om rätten till försvar, vars grundläggande karaktär har understrukits vid åtskilliga tillfällen i domstolens rättspraxis".

70 Sökanden har emellertid konstaterat att den trots sin begäran varken har erhållit några uppgifter om exportpriset eller om normalvärdet och att det således var i stort sett omöjligt för den att anföra något som helst för att kunna försvara sig ändamålsenligt.

71 Vad avser den frist som är tillämplig på begäran om uppgifter och som löper en månad från det att institutionen har offentliggjort den preliminära antidumpningstullens införande har sökanden anmärkt att det är överdrivet att anta att kineserna äger någon faktisk kunskap om ett gemenskapsbeslut den dag det offentliggörs.

72 Rådet har påpekat att rätten till försvar skall bedömas mot bakgrund av gemenskapsinstitutionernas målsättning att administrera antidumpningsförfarandena på ett effektivt sätt och avsluta dem inom en rimlig tidsfrist. Den frist som föreskrivs

i artikel 7.4 c i cc i grundförordningen skall ses som ett formkrav som just skall garantera att förfarandena avslutas inom en rimlig tid.

73 Dessutom har rådet påpekat att det av konfidentialitetsskäl inte var möjligt att sprida de upplysningar som sökanden hade begärt.

74 I sin replik har sökanden bekräftat att dennes begäran om uppgifter hade gjorts efter den frist som föreskrivs i artikel 7.4 c i cc i grundförordningen. Sökanden anser emellertid att kommissionen skulle ha kunnat lämna de begärda uppgifterna för att uppnå ett skäligt förfarande, med beaktande bland annat av att sökanden geografiskt sett befinner sig långt bort, vilket gör det svårt att iaktta korta tidsfrister.

Förstainstansrättens bedömning

75 Förstainstansrätten påminner om att rätten till försvar enligt en fast rättspraxis har respekterats om det berörda företaget under det administrativa förfarandet har getts tillfälle att tillkännage sin åsikt i fråga om riktigheten och relevansen av åberopade förhållanden och omständigheter samt, i förekommande fall, de handlingar som har beaktats (se till exempel domstolens domar av den 13 februari 1979, Hoffmann-La Roche mot kommissionen, 85/76, Rec. s. 461, punkt 11, och av den 7 maj 1991, Nakajima mot rådet, C-69/89, Rec. s. I-2069, punkt 108, samt förstainstansrättens domar av den 29 juni 1995, Solvay mot kommissionen, T-30/91, REG s. II-1775, punkt 59, och ICI mot kommissionen, T-36/91, Rec. s. II-1847, punkt 69).

76 I det förevarande fallet framgår det av handlingarna i akten att sökanden har getts tillfälle att tillkännage sin åsikt. I artikel 3 i den preliminära förordningen anmodas de intresserade parterna att skriftligen ge sina åsikter till känna och att begära att kommissionen skall höra dem innan utgången av en frist på en månad räknad från det att förordningen trätt i kraft, det vill säga den 2 juni 1991.

77 Vad beträffar den begäran om upplysningar som sökanden inlämnade till kommissionen, som avsåg beräkningen av storleken på de preliminära antidumpningstullarna, konstaterar förstainstansrätten att sökanden, efter att preliminära tullar hade införts på import av oxalsyra från Folkrepubliken Kina, först den 8 juli 1991 återupptog kontakten med kommissionen, vilket är efter utgången av den frist som föreskrivs i artikel 3 i den preliminära förordningen för att inkomma med yttranden och i artikel 7.4 c i cc i grundförordningen för att inkomma med begäran om uppgifter. Under sådana omständigheter kan ett företag inte göra gällande att kommissionen har överträtt artikel 7.4 c i grundförordningen (se den ovan nämnda domen i målet Nakajima mot rådet, punkt 112).

78 Av detta följer att även den andra grunden skall ogillas.

Den tredje grunden som går ut på en överträdelse av artikel 4.1 i grundförordningen

Parternas argument

79 I artikel 4.1 i grundförordningen föreskrivs att "[s]kada skall bestämmas bara om den dumpade eller subventionerade importen på grund av dumpningen eller subventioneringen vållar skada, dvs. vållar eller hotar att vålla väsentlig skada på en etablerad gemenskapsindustri eller väsentligt försenar tillkomsten av en sådan industri".

80 Sökanden har påstått att kommissionen och rådet felaktigt har slutit sig till att importen av oxalsyra från Folkrepubliken Kina har orsakat den skada som DAVSA påstått sig åsamkas. I detta avseende har sökanden först påpekat att gemenskapsinstitutionerna har gjort en ungefärlig beräkning på grundval av siffror i statistiken från Eurostat avseende de åtta första månaderna år 1990, medan statistiken från Eurostat vid införandet av de slutliga antidumpningstullarna innehöll siffror för hela 1990 som påvisade en större sänkning av den kinesiska exporten. Sökanden

har också påpekat att kommissionen i sin skrivelse av den 20 september 1990 angav att "skadan endast har beräknats för den gemenskapsindustri som har klagat och inte i förhållande till gemenskapsindustrin i sin helhet". Enligt sökanden framkallar denna förklaring från kommissionens sida allvarliga tvivel avseende om fastställandet av orsakssambandet är korrekt, eftersom klagandebolaget endast utgör 20,8 procent av den europeiska industrin och endast har en andel på 8,5 procent av den europeiska marknaden, medan dennas två största konkurrenter, bolagen Hoechst och Rhône-Poulenc, inte anförde klagomål. Den skada som drabbat DAVSA hade egentligen huvudsakligen orsakats av den enorma ökningen av Hoechst Frances försäljning.

81 Sökanden har av ovan nämnda konstateranden dragit slutsatsen att kommissionen har överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning i fråga om orsakssamband.

82 Rådet har bekräftat att importvolymen för oxalsyra från Folkrepubliken Kina har minskat under undersökningsperioden, men har understrukit att konsumtionen av oxalsyra inom gemenskapen har sjunkit ännu mer under samma period. Rådet anser att det under dessa omständigheter var rätt av gemenskapsinstitutionerna att dra slutsatsen att de kinesiska exportörerna hade kunnat öka sin andel av gemenskapsmarknaden under undersökningsperioden. Gemenskapsinstitutionerna har dessutom konstaterat att de kinesiska exportörerna samtidigt sålde till underpris och att gemenskapens industri följaktligen tvingades sälja med förlust.

83 Rådet har därefter bekräftat att gemenskapsinstitutionerna har beräknat siffrorna för år 1990 på grundval av siffrorna för de åtta första månaderna av år 1990. Det har förklarat att det enda syftet med detta var att jämföra resultaten med dem från andra år. Rådet har understrukit att det i varje fall är så att siffrorna från de fyra

sista månaderna år 1990 inte skall beaktas, eftersom dessa inte täcktes av undersökningsperioden. Gemenskapsinstitutionerna kan inte beakta sådant som inträffat efter undersökningsperioderna, eftersom detta skulle medföra att de skulle bli tvungna att fortlöpande ändra sina slutsatser avseende dumpning, skada och orsakssamband. Av samma skäl har gemenskapsinstitutionerna inte kunnat grunda sina slutsatser på statistik från Eurostat som innehöll siffror för hela år 1990.

84 Rådet har slutligen understrukit att gemenskapsinstitutionerna noga har undersökt om den aktivitet som Hoechst och Rhône-Poulenc utövade hade medverkat till den skada som drabbade DAVSA och att de har gett uttryck för sina slutsatser i detta avseende i punkt 40 respektive punkt 22 i den slutgiltiga förordningen. Kommissionen har dessutom förklarat dessa slutsatser för sökanden genom sina skrivelser av den 20 september och av den 11 oktober 1991. Enligt rådet har sökanden misstolkat Hoechsts försäljnings-och produktionssiffror som återfinns i den icke-konfidentiella versionen av Hoechsts svar på frågeformuläret. Sökanden trodde nämligen att de siffror som hade ingetts av Hoechst avsåg år 1990, medan de egentligen avser de 17 månader som omfattas av undersökningsperioden. I realiteten visar siffrorna på en minskning av Hoechsts försäljning och en svag ökning av dess produktion.

85 Avseende DAVSA: s storlek har rådet påpekat att detta bolag hade en marknadsandel på 16 procent under undersökningsperioden. Kommissionen har i sitt svar på en fråga från förstainstansrätten svarat att DAVSA utgjorde 35 procent av industrin i gemenskapen.

Förstainstansrättens bedömning

86 Förstainstansrätten påminner först om att kommissionen och rådet under bestämmandet av skadan, i enlighet med artikel 4.1 i grundförordningen, har en skyldighet att undersöka om den skada som de har för avsikt att beakta faktiskt följer av

import som har dumpats och bortse från all skada som beror på andra omständigheter och i synnerhet sådan skada som är en följd av gemenskapens producenters eget beteende (se domstolens dom av den 11 juni 1992, Extramet Industrie mot rådet, C-358/89, Rec. s. I-3813, punkterna 15 och 16).

87 I detta fall framgår det av punkt 40 i den preliminära förordningen samt av punkt 22 i den tvistiga förordningen att gemenskapsinstitutionerna åtminstone har tagit i beaktande gemenskapens producenters aktiviteter under undersökningsperioden. Dessutom bekräftas det genom svaret från Hoechst France på det frågeformulär som kommissionen skickat till gemenskapens producenter, att nämnda företags försäljning och produktion av oxalsyra inte har ökat nämnvärt under undersökningsperioden. I fråga om Hoechsts försäljning av sin egen produktion inom gemenskapen kan även en relativ minskning konstateras, från 160 ton för år 1988 till 190 ton för de 17 månader som omfattas av undersökningen. Dessa påståenden motsäger sökandens påstående enligt vilket den skada som har åsamkats klaganden huvudsakligen beror på en ökad aktivitet från Hoechst Frances sida.

88 Vad i andra hand beträffar den ungefärliga beräkning som beskrivs i punkterna 19—20, 25—27, 33 och 37 i den preliminära förordningen, vilka dessutom har bekräftats genom den tvistiga förordningen, konstaterar förstainstansrätten omgående att denna teknik endast har haft till syfte att göra det möjligt att lägga fram och jämföra siffrorna årsvis och inte på något sätt medfört att de beräkningar som har gjorts, på grundval av uppgifterna avseende undersökningsperioden, blivit felaktiga. Gemenskapsinstitutionerna kan inte i detta sammanhang klandras för att inte ha använt de verkliga siffrorna avseende de fyra sista månaderna av år 1990. Vad detta beträffar framhåller förstainstansrätten att det inte kan åligga gemenskapsinstitutionerna att införa fakta i sina beräkningar som härrör från en tidsperiod som kommer efter undersökningsperioden, om inte dessa fakta visar på en ny utveckling som gör det planerade införandet av en antidumpningstull uppenbart

felanpassat. I det förevarande fallet har det emellertid inte visats att en utveckling av en sådan omfattning har ägt rum under de fyra månader som följde efter undersökningsperioden.

89 Sökanden kan slutligen inte klaga på det förhållandet att gemenskapsinstitutionerna har fastställt skadan endast i förhållande till den av gemenskapens industrier som har klagat och inte i förhållande till alla gemenskapens producenter. I detta avseende skall det påpekas att uttrycket "gemenskapsindustri" som återfinns i artikel 4.1 i grundförordningen och som i punkt 5 under samma bestämmelse definieras som "de producenter som grupp i gemenskapen ... eller dem av dessa producenter vars produktion utgör en större del av den totala produktionen i gemenskapen". Det skall framhållas, såsom parterna gjort under det muntliga förfarandet, att uttrycket "större delen" inte skall tolkas som ett krav på en andel på 50 procent eller mer, utan snarare som ett krav på en andel på 25 procent eller mer. I detta fall framgår det av den tabell som har bifogats kommissionens svar på förstainstansrättens skriftliga frågor, som avser gemenskapsproduktionen av oxalsyra, att klagandeföretaget under undersökningsperioden producerade 35 procent av den totala gemenskapsproduktionen av oxalsyra. Av detta följer att gemenskapsinstitutionerna vederbörligen har kunnat fastställa skadan och således även orsakssambandet med beaktande av enbart den industri som klagade.

90 Det följer av de föregående övervägandena att inget av de argument som har framförts av sökanden visar att det resonemang som har förts av gemenskapsinstitutionerna inom ramen för den tvistiga förordningen skulle innehålla något sakligt eller rättsligt fel.

91 Den tredje grunden skall således ogillas.

92 Det följer av allt det föregående att talan skall ogillas.

Rättegångskostnader

93 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden är tappande part, skall denna förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(första avdelningen i utökad sammansättning)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Sökanden förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

Saggio Bellamy Kalogeropoulos

Tiili Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 11 juli 1996.

H. Jung
Justitiesekreterare

A. Saggio
Ordförande